

Půlnoční preludium – J. Maláč

Pěvecký sbor: V půlnoční hodině
Panáček spí

Introit: Iz 9;1 - 6

Píseň: 299

modlitba:

1 čtení: Mt 1; 18 - 2;23

Pěvecký sbor: Benedicamus domino
Tebe poem
I love the Lord

2 čtení (text kázání): Gal 4; 4 - 5

Kázání:

Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobeni, tak abychom byli přijati za syny.

Milí přátelé, všichni, kdo jste dnes přišli na tuto štědrovečerní půlnoční bohoslužbu, přemýšleli jste někdy o tom, čím to je, že nás ten vánoční příběh každým rokem znovu a znovu oslovuje? Proč jsme ochotni odejít z tepla svého domova do chladného večera, jít si znovu vyslechnout tu známou zvěst o dítěti, které se kdysi narodilo v dalekém Betlémě, kdesi v koutě špinavého chléva v nedůstojných podmínkách, v jakých se konec konců i dnes rodí tisíce a možná statisíce dětí v rozvojových zemích a nikoho to nevzrušuje? Mnohé z těchto dětí strádají, stejně jako jejich matky, a to nemluvím o těch, kteří se rodí za zvuku dopadajících bomb, kdesi ve sklepě anebo jsou momentálně v některém z detenčních zařízení, či v uprchlických táborech a tráví tuto noc někde pod plachtou, kterou nad nimi natáhlo pár dobrovolníků, kteří stále ještě věří, že konat dobro se vyplatí...

Proč to vlastně Bohu stálo za to sklonit k tomuto světu, který si často tak málo váží lidského života. A jak nás chtěl Bůh přesvědčit o tom, že Jeho láska se opravdu sklání ke všem, dokonce i k těm, ze kterých máme často oprávněný strach a obavy? Jaký smysl měla vlastně ta zvláštní Boží mise, jejímž prvním vyslancem Boží lásky se stal jednorozený Boží Syn?

Kdysi za jednoho mrazivého Štědrého večera seděl zamyšleně muž u krbu, ve kterém plápolal oheň, a přemítal o významu Vánoc. "Pro Boha nemá cenu, aby se stal člověkem," uvažoval. "Proč by všemohoucí Bůh měl trávit svůj drahocenný čas s někým jako jsme my? A i kdyby, proč by se chtěl narodit zrovna ve stáji? Ani nápad! Celá ta věc je nesmysl. Kdyby Bůh opravdu chtěl sestoupit na zem, určitě by si našel jiný způsob." Náhle muže vyrušil z úvah divný zvuk přicházející zvenku. Přiskočil k oknu a opřel se o rám. Venku

uviděl houf sněžných hus, které divoce mávaly křídly a zoufale se plácaly v hlubokém sněhu. Byly jako omámené. Zřejmě z vyčerpání odpadly od většího hejna směřujícího do teplejších krajin. Muži jich bylo líto, a tak se zachumlal do teplého oblečení a vyšel ven. Pokusil se zahnat roztřesené husy do teplé garáže, ale čím víc se snažil, tím víc ptáci zmatkovali. "Kdyby tak věděli, že je chci zachránit," pomyslel si muž. "Jak je mám přesvědčit, že to myslím pro jejich dobro?" Tu ho napadlo: "Kdybych se aspoň na chvíli stal taky sněžnou husou a mohl s nimi mluvit jejich řečí, pak by mě pochopily", a právě v té chvíli si uvědomil, že je vlastně Štědrý večer – a na jeho tváři se objevil úsměv. Vánoční příběh se mu už nezdál nesmyslný. V duchu si představil prostě vyhlížející dítě ležící v jeslích ve stáji v Betlémě. Už rozumí té vánoční záhadě: Bůh se stal jedním z nás, aby nám naši řečí mohl sdělit, že nás miluje, že nás miluje právě teď a že mu jde o naše dobro.

Milí přátelé, bratři a sestry, když se naplnil čas, jak píše ap.Pavel Galatským křesťanům, Bůh sám sestoupil na tuto zemi a stal se dítětem. Stal se synem prosté židovské dívky Marie, a to z jednoho jediného důvodu: „abychom se i my jednou mohli stát jeho dětmi“. Aby nás mohl zachránit z toho všeho, v čem se podobně jako ty husy plácáme. My jsme opravdu někdy podobni takovým husám a nemusíme se za to stydět, vždy k huse se kdysi připodobňoval i slavný Mistr Jan Hus. I my často ve svém životě jako omámení zmateně pobíháme od jednoho k druhému, a to podstatné nám utíká mezi prsty. Jde jen o to, jestli nám dochází, tak jako Husovi, proč je pro nás to betlémské dítě tak důležité, a proč pro něj později někteří dokonce neváhali položit i svůj život.

Co všechno jsou ochotni udělat rodiče pro své milované děti? To vám asi teď o vánocích nemusím vykládat, že? Ale byli byste ochotni poslat své dítě pro dobro druhých na nějakou nejistou záchrannou misi, třeba na Blízký východ do nejistých politických poměrů s tím, že zřejmě bude nutné, aby vzal na sebe tak velkou zodpovědnost, že bude muset pro záchranu mnohých položit i život? No to je přece holý nesmysl, to by asi žádný rodič neudělal! A přece to Bůh jako náš nebeský Otec udělal pro celý tento svět – pro každého z nás. Poslal svého Syna do velmi nejistých poměrů.

Izrael byl v té době okupován Římany a Judsko tehdy spravoval Herodes, o jehož dobrých úmyslech můžeme s úspěchem pochybovat. Když se brzy po Ježíšově narození dozvěděl od mudrců, že by se mohlo jednat o proroky předpovězeného Mesiáše a židovského krále, okamžitě zahájil kroky k jeho likvidaci. Josef s Marií a Ježíšem museli proto brzy po příchodu mudrců uprchnout do Egypta, kde žili až do Herodovy smrti. Ježíš byl vlastně uprchlíkem už od svého narození. Teprve, až se poměry uklidnily, mohla se jeho rodina vrátit do Galilejského Nazareta, kde Ježíš pak prožil své dětství a vyučil se poctivému řemeslu. Když ale ve svých asi třiceti letech vystoupil na veřejnost, začalo špehování, výslechy a pronásledování jeho osoby nanovo a to od těch, od kterých by to člověk vůbec nečekal, od pravověrných farizeů a zákoníků, tedy židovské náboženské elity. Pravda, Ježíš nevyrůstal zrovna mezi „zlatou mládeží“, ale přesto se mu dostalo nejlepší možné výchovy. Když ve svých 12 letech přišel poprvé do chrámu, předčil svou moudrostí a vědomostmi i mnohé z učenců v jeruzalémském chrámu. Jakouže to absolvoval soukromou školu? A kolik ho to všechno stálo? Ježíšovi se dostalo té nejlepší životní školy, jakou potřebují všechny děti. Vyrůstal se svou milující matkou, která jej odmalička učila bázni a pokoře před Bohem, naučila ho, že Boží zákony a Písmo je třeba nejen znát, ale především žít. Naučila ho, že svěřovat všechny své starosti na modlitbě Otci v nebi je ta nejlepší věc, která mu pomůže zorientovat se ve světě plném úkladů a nenávisti. Přestože Josef byl pouze jeho pěstounem, naučil se ho respektovat a poslouchat, naučil se zdravě respektovat autority, což se mu později velmi hodilo, když musel učinit velmi důležitá životní rozhodnutí.

Když se tenkrát v judských horách radovali z Ježíšova narození nebeské zástupy a volaly : „**Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi, Bůh v nich má zalíbení**“, věděl jeho Nebeský Otec, že cesta tohoto „krále pokoje“ nebude vůbec jednoduchá a skončí jednou korunovací za pomoci biče a trnové koruny. Jeho sídlem se nestal královský palác a svou moc nešířil za pomoci zbraní a násilí. Za svůj trůn si zvolil každé lidské srdce, které je ochotné se otevřít jeho poselství lásky a naděje. Tichý král, kterého neslyšíme vykřikovat volební slogany ani pomlouvat své protivníky. Dokáže být ale rozhodný, když je třeba někomu pomoci, někoho se zastat, když se děje násilí a bezpráví, umí se i obětovat . Kdo by to řekl, že ten obyčejný uprchlický kluk, dítě prostého tesaře jednou vstoupí do Jeruzaléma jako ten, na kterého budou mnozí volat: „**Požehnaný král, který přichází ve jménu Hospodinově!**“ Jiní však zanedlouho potom však budou volat: „**Ukřižuj, ukřižuj ho**“.

Milí přátelé, až se budeme o vánocích sklánět k jesličkám, nezapomeňme také na kříž. Proto se Ježíš narodil, aby znovu postavil most, který se zřítíl pod tíhou lidského sobectví, zloby a nenávisti. Bůh se stal lidským synem a Marie s Josefem jej přijali do své rodiny. Stejně tak chce i nás Bůh přijmout za své syny a dcery - to je zvěst Vánoc. Bůh si tě zamiloval, proto se Ježíš narodil. Proto on prožil obyčejný lidský život a proto také trpěl za moje i tvoje hříchy. Most k Bohu byl znovu obnoven, díky tomu malému děťátku v jeslích Bůh našel v lidech opět zalíbení. Proto se smíme o Vánocích radovat. Přemýšlejme o tom a zkusme této radosti otevřít dveře. Nevím, jaký jste prožili tento rok anebo poslední týden, ale jedno vím: Dnes chce Bůh naplnit vaše srdce pokojem. Amen

Modlitba:

Pane Ježíši, Boží Synu, dnes si chceme připomenout tvé narození, radovat se z něj. K tomu ale potřebujeme, abys otevřel ty staré zaprášené dveře našeho nitra, které jsme někteří kdysi, už je to dávno, pořádně zabouchli. Ale ty přesto stále přicházíš, a také dnes o to víc klepeš a čekáš jestli ti otevřeme. Moc dobře víme, že ani dárky ani světla vánočního stromečku nás nedokážou naplnit tou skutečnou pravou vánoční radostí. Tu nám můžeš darovat jedině ty, když přijmeme tvé pozvání a staneme se tvými dětmi. Vyznáváme, že někdy podléháme představě, že štěstí znamená, když jsme ve všem zajištěni. Ty jsi však svého Syna poslal do velké nejistoty a nezajištěnosti právě proto, aby se z něj jednou mohl stát ten, kterému bylo dáno jméno: „**Divuplný rádce, Božský bohatýr, Otec věčnosti, Vládce pokoje.**“ O tento tvůj pokoj pokorně prosíme v tuto půlnoční chvíli, modlíme se za mír a pokoj do našich srdcí i do celého světa, modlíme se za odpuštění a smíření, aby opět zavládlo v našich rodinách i mezi všemi národy. Prosíme, buď s našimi blízkými i vzdálenými, žehnej naší zemi i naší církvi, tomuto evangelickému sboru i celému tomuto městu. Otvíráme ti své srdce, vejdi tam prosím a už neodcházej. Amen.

Pěvecký sbor: Požehnej nám Pane

Slovo poslání: Luk 2,10–11 + Žalm 96,1-4a

Požehnání: 4M 6; 24 – 26

Píseň: Narodil se Kristus Pán